

אז כל רגל נכנסת לתוך נעלי-בית
 כמו לסירה שחוזרת משיט,
 חוזרת מכל המקומות שהיתה
 כדי לעגן

לרגלי המטה.

כשאני נכנסת לנעלים של...

כשאני נכנסת לנעלים של אמא
 איני רוצה לצאת, אני רוצה רק פנימה:
 סתם לעמדם בחדר ולהביט בראי...
 לראות שם גברת מגנדרת
 ולשאל: מי היא?

כשאני נכנסת לנעלים של אבא
 אינני שני "החמודה של סבא",
 אני "אדוני", אני "מר יהודה"
 ואני הולך לי...

לעבודה!

כשאני נכנסת למגפיים של גור
 כלם חושבים ש... נכנסתי לגור.
 אף כשאני מנסה את הנעלים של גד
 רגלי לא נכנסת, בקושי
 הידי!

ואז אני חוזרת לסנדלים הרגילים
 ויוצאת לטייל ברחובות ושבילים...
 הולכת הולכת ולא מפסיקה
 שום דרך איננה

מדי ארפה -

הולכת אל שיר... ואל שי וליקה,
 אל יוני ואסתי, אל גיל ויפתח,
 אל דודה רחל, ואל סבא וסבתא...
 ורק בחשה

חוזרת הביתה.

כשאני נכנסת לנעליים של...

אחת המטרורות השכיחות בהסברת מושג האמפטיה היא: להיכנס לנעלים של מישהו אחר. רוצה לומר: רק בעמדם במקום שזולתך ניצב, תוכל להבינו ולחוש את תחושותיו. בתהליך הגדילה אנחנו בוחנים את עצמנו מדי פעם על ידי ניסיון להיכנס לנעלי הזולת וכך לנסות ולהעריך, איך הוא תופש אותנו. אבל בראשית הדרך יש בתהליך הצגת ה"כאילו אני מישהו אחר" תרגול בהזדהות ובבחינת תפקידים חברתיים שונים. יש כאן גם תהליך הערכה של עמדותי, מצבי וערכי האישי וניסיון לגבש את זהותי.

בראשית מסלול החיים אנו תרים אחרי סימני דרך ומחפשים את הדרך הנכונה. פעמים רבות זהו מסע לכל החיים. חיפוש הנעל הנכונה ההולמת את מידתנו היא משאלת לב מטפורית המתאימה לחיפושי דרך ולחיפושי זהות.

אבל לפני שהדיון עולה למישורים מופשטים, אפשר לעגון בספירות קונקרטיות יותר ומובנות יותר לילדים: החל מ"מה אני רוצה להיות כשאהיה גדול, ולמה?" דרך דיון בהבדלים אינדיוידואליים: מה מתאים למי ואיך? ועד לנוחות שבסביבה הביתית המוכרת והבטוחה.

אפשר גם להתחיל מהחוויה של להיות בנעלי בית, ומכאן להתקדם אל הצורך שיש לכולנו להתנהג בהתאם לתפקיד ולנסיבות המצב, דבר הדורש לעתים התנהגות מכופתרת ופורמלית יותר. אבל אחר כך, כמה נעים לחזור לנעלי הבית הבלתי מחייבות.

